

לאודי יש דיעות פוליטיות, אבל הרבה פחות מגובשות מאשר היו לו לפני כמה שנים. היום הוא מבין שהדברים הם לא רק שחור ולבן. לפני מילחמת-הלכנון הוא היה יותר ימני מהוריו. היום הוא יותר שמאלי מהם.

לא תמיד הם אוהבים את דיעותיו, אבל אין התנגדות. אין ספק שמילחמת-הלכנון עשתה סרקים רציניים ברעתו המגובשת. היום הוא לא בטוח בכלום. זו תקופת הפיקפוקים שלו.

פעם היה ברור לו לגמרי שבצבא הוא יהיה כמשהו קרובי ממש. עכשיו הוא מתלבט. מילחמת-הלכנון גרמה לו להבין שצבא זה לא דבר קדוש. החיים יותר קדושים. מצד שני, גם ג'וזביק הוא לא רוצה להיות. אז יש לו בעיה. אבל יש לו עוד שלוש שנים להחליט.

רוב החברים שלו גם הם עדיין לא החליטו, וככל זאת, כמו שהמצב ברגע זה, אחוז גבוה מהם חושב ברצינות על

היום, ואני מתכוון גם לנוער, אפשר לומר, אולי קצת בכאב, שמה ששולטת זו החומרנות. כמחשבה שניה, אולי החומרנות הזאת היא ריאקציה על הסוציאליזם המודגש מאוד בתחילת דרכה של המדינה. היום זה פחות, מה אני יכול לעשות בשביל המדינה? ויותר, מה המדינה יכולה לעשות בשבילי? נאום אודי בן ה-15.

על ההסרטה עצמה הוא מספר מעט. הסצינות לא מצולמות בסדר כרוני. לוגי. המון שעות של המתנה. קמים ב-4 בבוקר, מצטלמים קצת, מחכים שעות, מצטלמים עוד קצת, מחכים שעות וחוזרים הביתה על ארבע רגליים לישון. גורא נהייתי ביום הראשון. אחר-כך תפשתי את העיקרון. לא היו לו בעיות מיוחדות, לא עם יתר השחקנים ולא עם הביאמי. כסף הוא לא קיבל בכלל. אם הסרט יהיה הצלחה, כלומר החל מהכרטיסים המאיימים-חמישים-אלף, הוא יתחיל להשתתף ברווחים.

הוא לא מרגיש מרומה מפני שלא ראה גרוש. לא בגלל הכסף הלך לעבור בסרט אבל אם יהיה כסף, חלקו יילך לחיסכון לאוניברסיטה וחלקו יילך לתוספות למחשב שלו. אני שואלת אותו: אם שוב תהיה איוו מודעה רומה תלוייה על עץ, האם שוב יילך לבחור גות?

אני לא אפנה לאף אחד. מצד שני, אם מישהו יפנה אליי בהצעה, אחשוב על זה.

עגיל ודאוון

עכשיו זה נגמר. ירון והכי נמצא על שולחן-העריכה באיזה חדר חשוך, ואודי ערוך חזר הביתה, למיש פחה, לחברים ולבית-הספר. אחרי הצהריים הוא מרדך בצופים. פעמיים בשבוע הוא משחק כדוריד. מטפל בקקטוסים שלו, עובד קצת על המחש, שומע מוסיקה. אריק אינשטיין, כוורת, שמוליק קראוס ולאחרונה גם מוסיקה קלאסית, בהשפעת ההורים. עכשיו גמר לקרוא כפעם השניה את הדרך לעין-חרוד, ובפעם ראשונה את חירבת חינעה. כשהיה יותר צעיר, קרא הרבה מדע בדיוני. עכשיו כבר לא.

אין לו ידידה קבועה. עוד לא נוצרו זוגות בחבורה שלהם. הם נפגשים ב' ערבים, אבל לא הולכים לקולוסאום או לפינגוויין ולא רוקדים. הם יושבים תמיד בבית של מישהו, ובעיקר מרבי רים. על בית-הספר, על הצופים, על העתיד שלהם, על העולם. כטח שגם שיחות פוליטיות.

אחרי 15 שנה

אודי (בחולצת הפסים), בתפקיד ירון והכי, מנהיג כנופיית חסמבה, וסגניתו, תמר (שרון קלצינסקי).

עוצרים את אלימלך זרקין (ספי ריבלין). בתצלום למעלה: בברית-המילה של עצמו. הסנדק הוא יצחק רבין. את הבקבוק מגיש לתינוק אבא. עמוס ערו.

כך הייתי חושבת מה לעשות, היא עונה. אודי מזדעק. בעיניו, עניין העגיל הוא לא רציני. זה איזה דאוון של להיות שונה. בעיני יעל, העגיל הוא סימפטום לכל הדברים שהיא לא אוהבת. מתפתח ויכוח. שואלים לדעתו, ואני מצטרפת לדעתה של יעל. אבל

בלבות עכשיו, לחיות עכשיו, לראות עכשיו. כמוכן, יש גם הנוער עם ה' עגילים והצמות הצבועות בעורף. כשמוזכרים העגילים אני רואה את האם, יעל, מתכווצת קצת. מה היית עושה אילו היה אודי מגיע הביתה עם עגילים באוזניים? אני שואלת אותה. קודם כל הייתי מתעלפת. ואחר-

אודי מנצח אותנו. הפתיחות שלו, לעיר מת הדיעות הקדומות שלנו. אולי הוא צודק, מי יודע?

הפיתרון האירי

כבר 11 בלילה. צריך ללכת ולתת לילד לישון. אסף עוד מכין שיעורים. יונתן עוד ישן על הספה. שלושה בנים בבית. אני שואלת אם הם רבים ביניהם, ואודי עונה: את העניין הזה פתר חבר קרוב של הוריי, ממוצא אירי. הוא הסביר להוריי שעדי שאין דם, לא צריך להתערב במריבות בין ילדים. וכשהורים לא מתערבים ולא לוקחים צד, אז למה לריב בכלל? בגינה, ליד הקקטוסים שהוא שתל, הרכיב וגידל, אנחנו נפרדים. כמכונת שלי, בדרך הביתה, אני לא יכולה להפסיק לחשוב על אודי, והלב הציוני שלי מתמלא גאווה. אם יש עוד נוער כזה — אנחנו מסודרים.

הרבה אנשים פגשתי וריאיינתי בעבודתי. מעולם עוד לא הייתי כל-כך לאיבטוחה שהצלחתי להעביר נכון את האיש. כל הזמן יש לי הרגשה שאודי הוא הרבה יותר ממה שיכולתי לתאר בכתיבה כזאת. **דניאלה שמי**

האמצעי ויונתן הקטן. שלושה בנים בבית ואין מריב. בוא את זה הם חייבים לחבר של ההורים. שאמר: "עד שאין דם, לא להתערב במריבות של ילדים."

בית בהרצליה אודי (מימין) בכניסה לבית בהרצליה-פני תוח. למעלה: אודי הבכור עם אמא, יעל, אסף

